

недѣй ни мести, ний сме твои робы.“— „И азъ робъ Божій,“ отговорилъ Іосифъ, „Господь обярнѣ на добро и менѣ и вамъ онова зло, което поискахте да ми направите. Бѣдете спокойны: азъ щѣ бѣдѣ всякога вашъ покровитель“.

Іосифъ проживѣлъ сто и десять годинѣ; той видѣлъ дѣца, внуцы и правнуцы. Прѣдъ смърть—тѣ си, той казалъ на свои—тѣ братіе: „Сега азъ умирамъ; нѣ Богъ, ще вы възвърне въ онаѣ земѣ, кождо е обѣщаль на наши—тѣ отцы: Аврааму, Исааку и Іакову. Закълнете ми ся, че кога ся случи това прѣселеніе, вы ще зарѣчате на дѣца—та си и на тѣхны—тѣ потомцы да прѣнесжтъ съ себе кости—тѣ ми“. Тѣи му ся заклели, и той умрѣлъ, пѣлень отъ вѣрж и упованіе. Никакво беззаконно дѣло не помрачавало добродѣтельныя му животъ. Смърть—та му была тиха. Всичкы проливали за него искренѣйши слъзы. Тѣло—то му положили въ ракъ и погребли го въ земѣ—тѣ Египетскѣ.

ГЛАВА XXXII.

Праведный Іовъ.

Въ Библиѣ—тѣ е описанъ живота—тѣ на единъ благочестивъ мжжъ, който живѣлъ въ Арабіѣ, въ странѣ Авситидійскѣ, още прѣди Моисеовы—тѣ времена. Име—то му было Іовъ; той былъ чловѣкъ беспорочень, праведень, благочестивъ и пазилъ себе си отъ беззаконны работы. Земя—та, на кождо живѣль, была прѣкрасна и плодородна; той владѣль безбройны стада, ималъ много злато и сребро, отъ всякого ся почиталъ, и возъ всичкы тѣя добрыни ималъ и прѣкраснѣ и голѣмѣ челядь. У него имало седемъ сынове и три дѣщери, които составляли за него голѣмѣ радость. Всичко ся стичало да направи Іова най—благополучень на свѣта. Богу было угодно да покаже въ неговѣ—тѣ судбѣ, че истинно благочестивъ чловѣкъ не ся измѣнява ни въ благополучіе, ни въ злополучіе. Діавола—тѣ клеветилъ Іова прѣдъ Бога, че